

CAPITOLUL 1

Un eu mai bun

Cărțile nu mă mai ating cu magia lor. Pe vremuri, de câte ori picam în butoiul cu melancolie sau rătăceam prin pustietățile dintre mâhnire și mânie, n-aveam decât să iau la întâmplare o carte de pe raftul meu preferat și să mă culcușesc în fotoliul meu roz, pufos, pregătindu-mă pentru o lectură plăcută. Când ajungeam la capitolul trei – cel mult capitolul patru –, deja mă simțeam mai bine.

De la o vreme însă, cărțile sunt doar niște litere aranjate în cuvinte scrise corect, aranjate în propoziții corecte din punct de vedere gramatical, paragrafe bine compuse și capitole bine organizate tematic. Nu mai conțin magia care te scoate din real.

Într-o altă viață, am fost bibliotecară, așa că-mi aranjez cărțile după gen. Înainte să le dau pe la lume, raftul de la rubrica „Romane de dragoste contemporane“ era cel mai ticsit.

Preferatul meu absolut e *Brioșe și săruturi*. Îl iau de la raft și-l răsfoiesc, dându-i o ultimă șansă să mă farmece. Cea mai tare scenă e aia în care bucătara-șefă, cea cu capul bine înfipt pe umeri, și ajutorul ei sexy și permanent morocănos, cu trecutul lui misterios, se bat cu mâncare în bucătărie. Se trezesc amândoi plini de făină și glazură. Se sărută, fac tot felul de jocuri de cuvinte pe tema dulciurilor:

Buze de zahăr.

Ochi dulci.

Prăjiturica mea.

Acum șase luni, scena asta m-ar fi uns cu miere la inimă. (V-ați prins?)

Însă acum? Nimic.

Și cum toate acele cuvinte au rămas neschimbate de când le-am citit ultima oară, trebuie să recunosc că nu cartea e de vină.

Eu sunt de vină.

Închid cartea și o pun în teancul volumelor de care mă despart. Măine, după ultimul drum la bibliotecă, o să scap de toate romanele mele de dragoste.

Chiar când mă apuc să le pun în ghiozdan, își vâră maică-mea capul pe ușa camerei mele. Ochii îi dau roată de la fața mea în jos, la turnulețul

din cărți, apoi în sus la cele patru rafturi goale din bibliotecă și apoi iar la fața mea.

Se încruntă, părând gata să comenteze, însă renunță. Întinde mâna doar, să-mi paseze telefonul.

— E tatăl tău, zice.

Clatin atât de tare din cap, că mă lovesc cu codițele peste față.

Împunge mai departe aerul cu telefonul, în direcția mea.

— Ia-l. Ia-l, mimează din buze.

— Nu, nu, nu, mimez și eu.

N-am asistat la nicio ceartă între mimi, însă-mi închipui că se apropie de ce facem noi două acum.

Se dă din ușă, înaintând în cameră. Am un pic de loc să țâșnesc pe lângă ea, ceea ce și fac. O iau la fugă pe micul hol și mă încui în baie.

Peste zece secunde bineînțeleș că o aud pe mama ciocănind la ușă.

Deschid.

Se uită la mine oftând.

Oftez și eu.

De la o vreme comunicăm mai mult sub forma acestor scurte răsufări. Ale ei sunt frustrate, tânguitoare, tracasate, irascibile și dezamăgite.

Ale mele sunt nedumerite.

— Yvette Antoinette Thomas, zice ea. Cât o s-o mai ții așa?

Răspunsul la întrebarea ei – de altfel îndreptățită – este: o veșnicie.

O să fiu supărată pe tata o veșnicie.

De fapt mai bine ar întreba de ce nu e ea supărată.

Își vâără telefonul înapoi în buzunarul șorțului. Pe frunte și în părul afro tuns scurt e plină de făină, încât pare să fi încărunțit brusc.

— Iar mai scapi de niște cărți? mă întreabă.

Dau din cap.

— Odată îți plăceau atât de mult, zice.

Se exprimă de parcă o să le pun pe foc în loc să le donez la bibliotecă.

Mă uit în ochii ei. Parcă, parcă se întâmplă ceva important între noi. Dacă e dispusă să aducă vorba de cărțile donate, poate vrea și să avem o discuție ca lumea, gen despre tata, divorț și cum ne-am descurcat de atunci.

— Mamă... încep.

Însă își ferește privirea, își freacă mâinile de pieptul șorțului și mă întrerupe.

— Eu și Danica facem negrese, zice. Vino jos să ne ajuți.

Mai nou, coace prăjituri. S-a apucat în ziua când s-a mutat tata din casa unde stăteam pe atunci și nu s-a mai oprit. Când nu-i de gardă la spital, face prăjituri.

— Diseară mă văd cu Martin, Sophie și Cassidy. Tre' să punem la punct călătoria.

— De la o vreme ești mai mult plecată decât pe-acasă, zice.

Niciodată nu știu ce să fac când zice așa ceva. Nu-i nici întrebare, nici acuzație, și totuși e un pic din amândouă. În loc să-i răspund, mă uit lung la șorțul ei. Pe el scrie *Pupă-mă, sunt bucătar*, cu un desen cu două buze roșii cât toate zilele.

E adevărat că nu prea am mai stat pe-acasă. Numai când mă gândesc cum ar fi să fac ore întregi prăjituri alături de ea și soră-mea, Danica, mă apucă o stare vecină cu disperarea. Danica o să fie îmbrăcată perfect în ton cu situația – un șorț vintage, cu tichia asortată de bucătar propțită pe cărlionții ei afro groși. O să ne zică de ultimul prieten cu care s-a combinat, de care e (foarte) încântată. Mama o să ne toarne povești de groază sângeroase de la urgențe și o să pună neapărat numai raggae din ăla vechi, cum ar fi Peter Tosh sau Jimmy Cliff. Sau – dacă o convinge Danica – o să pună niște trip-hop cât

imortalizează ea momentul pe rețelele sociale. O să se prefacă amândouă că toate sunt bune și frumoase în familia noastră.

Nimic nu e bun și frumos.

Mama oftează iar, frecându-și fruntea. Se mânjește și mai tare cu făină.

— Ai făină, zic întinzând mâna s-o șterg.

Se ferește de mâna mea.

— Las-o. Oricum o să mă murdăresc și mai tare.

Maică-mea e din Jamaica. S-a mutat aici la paispe ani, cu bunica și bunicul. Accentul jamaican nu-i revine în voce decât atunci când e emoționată sau supărată. Acum are un accent foarte ușor, dar se simte.

Îmi întoarce spatele și se duce iar jos.

În timp ce mă îmbrac, încerc să nu mă gândesc la cvasicearta dintre noi, însă mă gândesc oricum până la urmă. De ce s-a supărat așa tare pe mine că renunț la ultimele romane de dragoste? Parcă am dezamăgit-o cumva prin simplul fapt că nu mai sunt omul de acum un an.

Însă bineînțeles că nu mai sunt omul de atunci. Cum aș putea să fiu? Chiar mi-aș dori să nu mă afecteze deloc divorțul, așa cum nu le afectează nici pe ele două. Mi-aș dori să pot să fac

Cum se dansează în pereche

prăjituri împreună cu ele, fără nicio grijă. Mi-aș dori să redevin fata care credea că părinții, și mai ales tatăl ei, nu greșesc niciodată. Fata care spera să trăiască o poveste de dragoste ca a lor când se face mare. Pe vremuri credeam în fericirea din basme pentru că erau ei fericiți.

Mi-aș dori să mă întorc în timp și să nu mai știu tot ce știu acum.

Însă n-ai cum să nu mai știi ce știi deja.

N-am cum să nu mai știu că tata a înșelat-o pe mama.

N-am cum să nu mai știu că ne-a părăsit pentru altă femeie.

Mamei i-e dor de mine cea de pe vremuri, cea care iubea cărțile alea.

Și mie mi-e dor de ea.

Tipurile preferate (pe vremuri) de romane de dragoste

Contemporan

1. Dușmanii care devin iubiți – Se pune eterna întrebare: o să se omoare între ei sau o să se sărute? Glumesc. Normal c-o să se sărute.
2. Triunghiul amoros – Toată lumea adoră să deteste triumphiurile amoroase, însă de fapt sunt excelente. Există doar pentru ca personajul principal să poată alege între două euri ale sale: omul care era cândva și omul de acum, în plin proces de devenire. Apropo: Dacă vă veți trezi vreodată în situația de a alege între un vampir și un vârcolac, alegeți vampirul. Vezi #1 de pe următoarea pagină, pentru mai multe detalii pe tema de ce ar trebui (evident) să alegi vampirul.
3. A doua șansă – În ultimul timp îmi dau seama că e o temă recurentă cât se poate de nerealistă. Dacă te rănește cineva o dată, de ce i-ai mai da șansa să repete figura?

Paranormal

1. Vampiri – Sunt sexy și o să te iubească veșnic.
2. Îngeri – Au aripi cu care să te înfășoare sau să te ia pe sus, să te ducă oriunde simți nevoia să mergi.
3. Metamorfi – În principal jaguari și leoparzi, însă practic oricare felină de talie mare. Odată am încercat să citesc o carte cu niște metamorfi dinozauri. T. Rex, pteranodoni, apatozauri etc. Vă închipuiți cât de înspăimântători sunt.

Dai o carte, iei o carte

Când cobor a doua zi dimineață, mama a plecat deja să-și înceapă garda la spital. La masa din sufragerie, Danica pozează negresele pe care le-a făcut cu mama. Le-a aranjat în piramidă pe noile platouri de fițe cumpărate de mama. Danica e din școala de pozat în unghi oblic. Dă roată piramidei de negrese, cu telefonul înclinat în mână, și face o groază de poze, toate în unghi oblic.

Îmi iau niște cereale și mă așez la masă lângă ea. Stăm deja de șase luni în apartamentul ăsta, însă tot mai am impresia că nu sunt la mine acasă, ci doar în vizită. Tot aștept să mă întorc la viața mea adevărată.

Dacă e să-l compar cu casa dinainte, locul ăsta e mic. Îmi lipsește curtea din spate numai a noastră. Pe asta de aici o folosim la comun cu încă douășpe apartamente. Casa noastră avea două băi, acum avem doar una. Însă cel mai mult îmi

lipsească amintirile legate de fiecare cameră în parte.

Danica alege o poză și-mi pasează telefonul peste masă, ca să văd ce-a postat.

— Nici nu se vede că-s arse, zice cu mândrie.

Are dreptate. Chiar par perfecte. Scrolez mai jos, să-i văd postările. Un selfie cu ea și mama pline de făină, în care râd și țin o ditamai ciocolata în mână – mai bine aș fi rămas acasă să le ajut. Parcurg etichetele: #searadeprajimamafia #blackgirlmagicbaking #negreseleperfecteau iesitperfect, apoi îi pasez înapoi telefonul.

— Cum de nu ești la brunch? mă întrebă.

De obicei duminică dimineața sunt cu prietenii mei cei mai buni la Surf City Waffle, unde găsești cele mai gustoase gofre din tot Los Angelesul. În dimineața asta sunt toți ocupați însă.

— Lumea e prinsă, zic.

— Atunci ce faci, o arzi pe-acasă? mă întrebă, pe un ton de parcă n-are niciun chef s-o ard pe-acasă.

Îmi las lingura în castron și mă uit atent la ea. Aproape în fiecare zi, arată ca un supermodel din anii '70, cu clăia afro imensă pe cap, machiajul colorat și sclipicios și țoalele *vintage*.